

XIII. 6. udvalg.

det måtte anses for udelukket at forsøge at forene reglerne på dette område indenfor henholdsvis „common law“ og „civil law“ systemet, endstige at bygge på Genève-aftalerne vedrørende vekslere og checks.

Indlæg fra blandt andre Sovjetunionen, Storbritannien, USA og Østrig gav udtryk for håb om, at så mange lande som muligt ville tilslutte sig FN-konventionen af 1958 om international handelsvoldgift.

Den internationale skibsfartslovgivning blev især omtalt i udviklingslandenes indlæg. Argentina, Ceylon, Pakistan og Sudan gjorde opmærksom på, at de eksisterende regler stred mod deres interesser og mere tilgodeså redernes behov.

UNCITRAL's publikationsvirksomhed blev ligesom under de tidligere samlinger især påskønnet af udviklingslandene. De vestlige lande forholdt sig stort set neutralt i dette spørgsmål, medens Tjekkoslovakiet og Sovjetunionen var kritiske på grund af de med arbejdet forbundne udgifter. Den sovjetiske repræsentant fandt det nødvendigt at fremhæve, at kommissionens arbejde var at lave tekstudkast og ikke at være en publikationscentral.

Den franske repræsentant gav en redegørelse for det af Frankrig i kommissionen fremlagte forslag om at søge vedtaget en rammetraktat på handelsrettens område, hvorved medlemslandene blev forpligtet til enten at gennemføre senere vedtagne regler eller at give oplysning om, hvilke regler der var i kraft i det pågældende land. Forslaget fandt ikke tilslutning i udvalget, omend flere lande ytrede interesse for at se et konkret udformet forslag til en rammetraktat. Den hollandske og den tyrkiske repræsentant ytrede tvivl med hensyn til de forfatningsmæssige muligheder for overhovedet at gennemføre en rammetraktat, medens den franske repræsentant henviste til, at lignende regler allerede var gældende indenfor ILO's, ICAO's og WHO's område.

III. Resolutionen.

Den belgiske repræsentant udarbejdede et udkast til en resolution, som efter adskillige dages drøftelser mellem de lande, der er medlemmer af UNCITRAL, fremlagdes i revideret stand. I udkastet ydes der anerkendelse af kommissionens arbejde på dens

3. samling og af den anvendelse, kommissionen har gjort af arbejdsgrupper. Endvidere gives der kommissionen tilladelse til i specielle tilfælde at søge sagkyndig assistance udefra, og der udtrykkes håb om, at det vil være muligt at bemande kommissionens sekretariat på en sådan måde, at den kan klare sit ekstra arbejde. Det forudsættes dog, at dette ikke medfører ekstra udgifter. Med hensyn til kommissionens kommende arbejde anbefales det bl. a., at UNCITRAL fortsætter sit arbejde på de hidtidige prioritetsområder, og at den fortsat viser særligt hensyn til udviklingslandenes interesser og til de særlige behov hos de lande, der ikke har adgang til havet.

Resolutionsudkastet kom til afstemning i 6. udvalg den 22. oktober 1970, hvor det vedtoges enstemmigt. Når det kunne vedtaget enstemmigt, skyldtes det bl. a., at der under de forudgående underhåndsdraftelser var opnået enighed om en sådan udformning af udkastet, at dette ikke medførte ekstra udgifter. Den sovjetiske repræsentant fremhævede i sin stemmeforklaring, at det var årsagen til, at han kunne stemme for udkastet. Den zambiske delegerede udtrykte taknemmelighed over, at resolutionsudkastet i sin operative del særligt nævnte de lande, der ikke har adgang til havet.

Plenarforsamlingen vedtog den 12. november 1970 enstemmigt udvalgets resolutionsudkast. (Res. 2635 (XXV)).

Spørgsmålet om definition af aggression.

(Dagsordenens punkt 87).

6. udvalg behandlede ovennævnte dagsordenspunkt på 12 møder i tiden 16. oktober-3. november 1970 på baggrund af beretningen fra vedkommende særudvalg om dets tredje mødesamling, der fandt sted i Genève i tiden 13. juli-14. august 1970.

I. Forhistorie.

Særudvalget, der består af 35 medlemmer heriblandt Finland og Norge er det fjerde udvalg, der er blevet nedsat af FN siden 1952 med henblik på at definere begrebet aggression. Det blev nedsat i 1968 på sovjetisk initiativ. Ved de to første mødesamlin-